

חברי משפחות ה"מאפיה" בסיציליה, גוייסו לעזרת "ההגנה" לשם אירגון ההעפלה

(המשך מעמוד 19)

על הפשע המאורגן בישראל; או ישראל נדון, פקח בעירית תל-אביב ודמות ידועה בכרם התימנים.

מבצע "העולם התחתון"

לנסקי, לעומת פטאשר, הוא איש משפחה יתיר. הוא צמוד לאשתו תל-מה ("טדי"), אותה הוא אוהב אהבה אמרית. תלמה, ששם משפחתה הקודם היה שורץ, צעירה מלנסקי בחמש שנים. היא התחננה עם מאיר, שהכיר אותה כמניקוריסטית גרושה ואם לילד מבוגר. הסיפור על הורג בה כבש מאיר לנסקי את ליבה, הוא סיפור נוגע ללב ממש. מאיר, בעצמו גרוש ואב לשלושה, רמז פעם לתלמה, אחרי שהתקנת את אצבעות ידיו, על איזה סוס כדאי לה להמר באחד ז' מירוצים, כדי שתזכה בכסף רב. להפתעתו גילה לנסקי שתלמה לא ניצלה כלל את הטיפ שנתן לה. "אינני יכולה להרשות לעצמי להמר", אמרה לו. "זה לא הימור", השיב לה לנסקי, אבל תלמה לא הבינה את הרמז. אחרי שבועות מספר של חיזור, הוא ערך עמה מסע למיאמי-ביץ' ושם הציע לה נישואין. הם נישאו בדצמבר 1948. זמן קצר אחרי הקמת מדינת ישראל, אין על כך עדות כלשהיא, אולם ניתן להניח כי באותה תקופה היה מאיר לנסקי מוטרה גם בבעייתיה של מדינת ישראל, שי

זה עתה הוקמה. כי מזה מספר שנים כבר פנו אליו אישים ציוניים וגופים יהודיים בקשת עזרה, שלא התבטאה דחקה בכסף. זמן קצר אחרי מלחמת העולם השנייה, כאשר החל מבצע הבריחה היגדול מאירופה, החלו ורועות ההגנה לחפש אחרי בסיסים מתאימים באירופה, שם ניתן היה להכין את הכלים לביצוע פעולות הבריחה. כך, למשל, היה צורך בנמלים, בהם אפשר יהיה להפוך את אוניות המשא והנחתה שנרכשו לאניות נוסעים, שיוכלו לאכסן מאות מעפילים. בין השאר, שימשו אותן אוניות גם להעברת נשק, שנרכש בדרכים שונות ממקור רות שונים, לארץ-ישראל. כבסיסים אידיאליים למטרה זו נבחרו שני איים ליד איטליה: קורסיקה וסיציליה. אבל כדי לפעול בסיציליה ובנמליה, להעביר לה שם נשק באין מפריע, היה צורך בשיתוף הפעולה של השליטים במקום. והשליטים לא היו נציגי מעצמות הביבוס או השלטון המרכזי ברומא, אלא האפיווים, אנשי אר-גוני המאפיה, שמוסוליני ניסה לחסלם. עתה, בתום המלחמה, הרימו אנשי ה"מאפיה" ראש שוב, ניסו לנתק את סיציליה מהשלטון המרכזי באיטליה ואפילו לפסחה כמדינה נוספת לארצות-הברית. אי אפשר היה לפעול בסיציליה ללא עזרתם של ראשי המאפיה המקומית. למטרה זו גוייס מאיר לנסקי. אותה תקופה היה מאיר לנסקי בשיא הפופולריות שלו בקרב אנשי המאפיה בארצות-הברית, הוא הצליח, בעזרת טכסים גאוני, לשחרר מהכלא את לאקי לוציאנו, הבוס הראשי של המאפיה בניו-יורק, שנודון על ידי בית-משפט ל-50 שנות מאסר.

או, אחרי שארצות-הברית הצטרפה למלחמה בנרמניה הנאצית, הנה לנסקי רעיון גאוני. הוא מצא סעיף בחוק המאפשר, תמורת שירות מיוחד לאומה האמריקאית, לחון ולשחרר אפילו אסיר עולם מכלאו. היה צורך למצוא את אותו שירות שאפשר ללוציאנו לתרום תרומה כה חשובה ל"אומה האמריקאית, שתאפשר את שחרורו, וכך, אחרי שהמודיעין של חיל-הים הי"אמריקאי הוכנס לסוד העניינים, החל מיבצע שנקרא בשם "מיבצע העולם התחתון". ללנסקי אופשר להיפגש עם לוציאנו בכלאו, כדי "לשכנעו" להשפיע על חברי משפחות המאפיה לפעול כסוכנים של המודיעין הימי, לגילוי נסיונות הבלה או נחיתה של סוכני אויב בנמלי ארצות-הברית.

תרומה לתורם אלאוני

שירות נוסף ששירת לאקי לוציאנו אנו את האומה האמריקאית, בתיכוחו של לנסקי, היה כהנות הפלישה האמריקאית לסיציליה. לדברי עדויות מהימנות, ניתנה הוראה לכל ארגוני המאפיה בסיציליה לעזור לפולשים. לפי אותן עדויות הגיח הטנקים האמריקאים מתוך אסדות הנחיתה בסיציליה כשעל דגליהם רקומה האות "L", האות הראשונה בשמו של לוציאנו, ש"היוותה את הסימן המוסכם בין הפולשים לתומכים בחוף, מאנשי המאפיה. תמורת שירותים אלה שוחרר לאקי ל-

ציאנו מכלאו בתום מלחמת-העולם השנייה, גורש לאיטליה משם המשיך לנהל את מש"פחות המאפיה האמריקאית. מילה אחת של לוציאנו, די היה בו כדי לאפשר לפעילי ההעפלה של ההגנה יד חופשית בכל רחבי סיציליה. כדי לפנות ללוציאנו היה צורך להפעיל את השפעתו של לנסקי עליו. כיום, במיסגרת מאמציו להפעיל כל השפעה כדי שיתור לו להמשיך ולהתגורר בישראל, מפעיל לנסקי גם אנשים היודעים על אותו סיוע, כדי שיוכרו זאת לזכותו. דוגמה נוספת למיבצע הגיוס הכללי של מאיר לנסקי בישראל, יכולה לשמש הפנישה שהיתה לו השבוע עם בטי דובינר, העומדת בראש פעולות איל-1.

בחג התנוכה השנה, הופיעה קבוצה של ילדים נכים בהופעה אמנותית במיסגרת איל-1 במלון שרתון בתל-אביב. בתים הי הופעה ניגש אחד מפקידי המלון לבטי דובינר, הודיע לה כי אחד מאורחי המלון, שחזה בתוכנית, הביע את רצונו לתרום למען האירגון. כך הופגשה בטי דובינר עם ג'ו סטאשר, סטאשר ביקש את כתובתה כדי לשלוח אליה אישית את התרומה. כעבור כמה שבועות קיבלה הגברת דובינר המחאה על סך של 14,500 דולאר — כ-50 אלף ל"י. המחאה נשלחה על ידי סטאשר. אבל כשרצתה הגברת דובינר לשלוח מכתב תודה על התרומה, היא הבחינה כי השיך, המשוך על בנק בפלורידה, חתום בשם מאיר לנסקי. השם לא היה מוכר לה. היא מיהרה להתקשר עם ג'ו סטאשר, שנסביר לה כי מאיר לנסקי, החתום על ההמחאה הוא ידיו, שהוא אב לבן משותק ולכן תרם לאיל-1.

אין התנגדות לפירסום

בני הכבוד של מאיר לנסקי, ברנארד שהוא כיום בן 41, נולד נכה, כחודש אה מפגיעה בשעת הלידה. הוא היה ה"ראשון משלושה ילדים שילדה ללנסקי אשתו הראשונה, אנה. אנה (לבית ציטרון) הייתה נערה יהודיה כשרה ותמימה, כשנישאה לה למאיר ב-9 במאי 1929, כשלנסקי היה בן 27. בנם השני, פאול, שהוא כיום בן 39, נולד בריא ושלם. לנסקי דאג לכך ש"הוא יסיים את המיכללה הצבאית המכובדת ווסטפוינט, ועד היום משרת הבן כסרן בחיל-האוויר האמריקאי. הבת השלישית של מאיר ואנה לנסקי, סנדרה, היא כיום בת 34, נשואה לבחור יהודי בשם רפפורט, המיהל מסעודה בניו-יורק, שהוקמה כנראה בכספו של לנסקי. אנה, אשתו הראשונה של לנסקי, יצאה מדעתה כאשר גילתה מה הם עיסוקיו ה"אמיתיים והמיסטוריים של בעלה. אחרי ש"אושפזה חזרה לאיתנה, השיגה גט פיטורין ממאיר, בו התחייב למלא את כל מחסוריה. מכל בניו, דחקה ברנארד, הבכור הנכה, הוא המבריק ביותר. אותו, למרות מיגב"לותיו הגופניות, שיתף מאיר לנסקי ב"עסקיו. העסיקו תקופה ארוכה בבתי הימור רים בלאס וגאס. לנסקי מתכוון, כפי ש"גילה השבוע, להביא גם את בנו הנכה לישראל, כדי שיהיה לציור. זו היתה סיבת הפגישה המשולשת, בין לנסקי וסטאשר, לבין הגברת דובינר, בטי נערכה כבר האפל של מלון שרתון. בטי דובינר הגיעה לפגישה אחרי שהזומנה לשם על ידי סטאשר, שם הוא הכיר לה לראשונה את התורם האלמוני — מאיר לנסקי. לנסקי הסביר לבטי, שתורמותו, בסך 50 אלף ל"י, אינה חרפשמית. הוא רוצה ש"תהיה תרומה שנתית, שתאפשר מילגות ללימודים אקדמיים, לצעירים שנפגעו ב"שיתוף. עתה ידעה בטי דובינר, מקריאה בעיתון נים, מי הוא לנסקי, אבל מאיר, תוך שהוא מלטף את כלב השעשועים שלו הריגוע אותה. הפירסומים אודותיו לא יגרמו להפסקת התרומות אמר. לפני שנפרד ממנה הסביר לנסקי לגברת דובינר, שאין לו התנגדות יותר, שתפרסם בעיתונות הישראלית כי הוא התורם ה"אלמוני שהקים את קרן המילגות האקדמיות של איל-1. אולי יהיה זה נימוק נוסף, שישכנע את ממשלת ישראל, להאריך את רשיון השיבה שלו בישראל.

הסיפור המלא כך נמנע גירוש לנסקי

שר-המשפטים שפירא, מילונר לו בוואר, שר-הפנים בורג

בורג הבטיח לבוואר להביא שוב את ה"פרשה לדין בממשלה, כשהוא רוח לו כי המכשול העיקרי היא התנגדותו של שר-המשפטים, יעקב שמשון שפירא, הסבור כי שהייתו של לנסקי בישראל גורמת נזק לשמה של המדינה. כפי שמסתבר, הפעיל לו בוואר, שהוא ייזם הקרוב של גולדה מאיר ופנחס ספיר (ראה עמוד 17) את כל כשרון השכנוע שלו, כדי לשכנע הן את גולדה והן את ספיר להשפיע על שפירא לשנות את עמדתו. זכך, למרות התנגדותו של שפירא, הוארך רשיון השהייה של לנסקי בישראל. בתיווך של לנסקי במשרד-הפנים נכתב פירוש כי ההארכות נעשו בהמלצת בוואר. בשבועות האחרונים, כשפרשת לנסקי עלתה שוב לכותרות, חידש שפירא את לחציו לסילוקו של לנסקי מישראל. אולם מול לחציו של שפירא ניצב לחצו הנגדי של בוואר, שיש לו השפעה גדולה משל שפירא. לנסקי אינו צריך להיות מודאג. קרוב לודאי שכאשר תשתק הפרשה, והעיתונים יפסיקו לספל בה בכותרותיהם, הוא יוכל להמשיך ולהתגורר בישראל, ואולי אפילו לקבל אזרחות ישראלית — כל זמן שיש לו מליץ יושר כמו לו בוואר.

הברית כמי שמקבל משכורת צנועה כיועץ למטבח באחד מבתי-המלון במיאמי, חש כנראה שהמעגל סביבו נסגר, החלים להשיקע בישראל. הוא חיפש קשרים לצמרת השלטון בישראל. ואז נמטר לו כי במלון המלך-דוד בירושלים מתגורר לו בוואר, איש העסקים האמריקאי מראשי הבונדס בארצות-הברית. היה מי שדאג למסור ללנסקי כי בוואר הוא בעל השפעה עצומה על ממשלת ישראל. לנסקי ובוואר אינם ידידים. אם נפגשו ו"שנים האחרונות היו אלה פגישות מקריות על רקע תרומות, בהן היה לנסקי תורם ובוואר מתרים. לנסקי פנה אל בוואר והסביר לו את מצבו. כתוצאה מכך פנה בוואר ישירות אל שר-הפנים, יוסף בורג, תבע ממנו להאריך את רשיון השהייה של לנסקי בישראל. מוקיו של בוואר היו עקרונות, ולא התייחסו ישירות ללנסקי. "לא יתכן לגרש יהודי מארץ ישראל באמצעות המשטרה אם יש משהו נגדו — בבקשה! אפשר להפ"עיל את כל הדרכים המשפטיות ולתת לו את כל האפשרות להתגונן. אבל לא לגרש באמצעות צו מ'נהלי או המשטרה."

זהו הסיפור שטרם פורסם על המאבק מאחורי הקלעים על המשך שהייתו של מאיר לנסקי בישראל. זמן קצר אחרי שמלך סינדיקאט הפשע האמריקאי, מאיר לנסקי, הגיע לישראל, לפני כעשרה חודשים, התקבל במשרד-הפנים הישראלי, ממשרדו האינטרפול בפאריס, תיק ובו פירוט מעשיו ופעילותו של מאיר לנסקי. כאשר הביא שר-הפנים, יוסף בורג, את תוכן התיק בפני חברי הממשלה, היה זה שר-המשפטים, יעקב שמשון שפירא, ש"תבע לגרש מייד את לנסקי מישראל. בעקבות דיון זה ביקרו קציני משטרה אצל מאיר לנסקי, שהתאכזן אז במלון שרתון בתל-אביב, הודיעו לו כי אשרת ה"תייר שלו לו תוארך, וכשיפוג תקופה הוא יאלץ לעזוב את ישראל. מאיר לנסקי לא התלהב כל כך לשמע בשורה זו. בארצות-הברית אין רודפים אר"תו ואין מתכוונים לשפוט. בכל הקאריירה הארוכה שלו בעולם הפשע האמריקאי ידע מאיר לנסקי תמיד שלא להשאיר עקבות. למרות זאת העדיף מאיר לנסקי לא לחזור לארצות-הברית. האיש, שבאופן רש"מי מופיע ברשימות מט ההכנסה בארצות-